

- Eu sunt mirean și, vânzând și neguțătorind verdețuri, dezleg legăturile și le fac mici, cumpăr cu puțin și vând cu mult. Însă nu știu din Scriptură să spun. Dar o pildă voiesc, totuși, să zic. Un om a zis prietenului său: „Fiindcă am poftă să văd pe împăratul, vino cu mine.” Și i-a zis lui prietenul: „Vin cu tine până la jumătatea căii.” Și a zis altui prieten al lui: „Vino tu de mă du la împăratul.” Iar acela i-a răspuns: „Te duc până la palatul împăratului.” Și a zis și celui de al treilea prieten: „Vino cu mine la împăratul.” Iar el a zis: „Eu

vin și te duc la palat și grăiesc și te înfățișez la împărat.”

Și îl întrebau pe el:

- Care este puterea pildei?

Și, răspunzând, le-a zis lor:

- Cel dintâi prieten este nevoița, care povățuiește până la drum. Cel de al doilea prieten este curăția, care ajunge până la Cer. Iar prietenul al treilea este milostenia, care conduce până la Împăratul Dumnezeu, cu îndrăzneală.

Și așa, frații, folosindu-se, s-au dus.

Sursa: **Patericul Egiptean**, Avva Pimen

PROGRAMUL LITURGIC

Martți 12 noiembrie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 16 noiembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 17 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturhie Ap. Efeseni 5, 8-19; Ev. Luca 12, 16-21; glas 4, voscr. 10 → Duminica a 26-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina) → Sfântul Ierarh Grigorie Taumaturgul, episcopul Neocezareei → Sfântul Ierarh Ghenadie, patriarhul Constantinopolului → Sfântul Cuvios Lazăr Zugravul

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

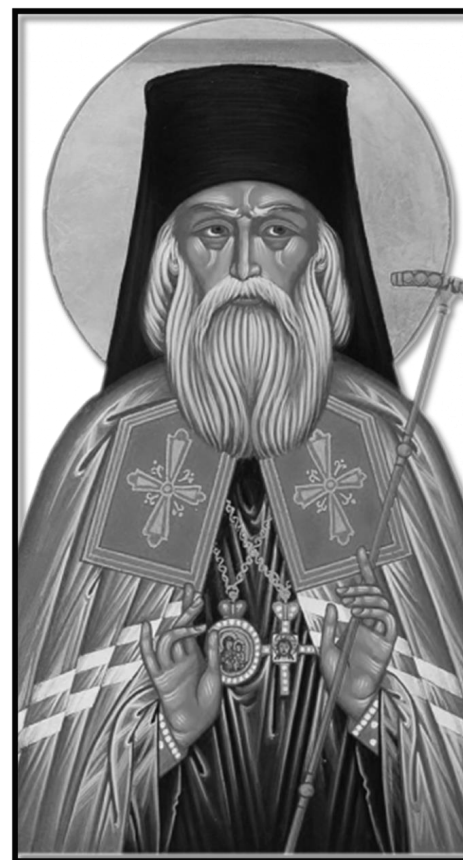
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Scopul Bisericii este să vindece centrul cunoașterii, astfel încât omul să dobândească cunoașterea lui Dumnezeu care înseamnă mântuirea sa.”

- Mitropolitul Hierotheos de Nafpaktos

Nr. 558 / 10 noiembrie 2024

SFÂNTUL
IGNATIE BRIANCIANINOV

1807 - 1867

PRAVILA DE RUGĂCIUNE - ZID ÎMPOTRIVA POTRIVNICULUI

Mai bine, a zis un mare Părinte, o pravilă scurtă, dar împlinită în chip statornic, decât una lungă, dar părăsită după scurtă vreme, iar această soartă o au întotdeauna pravilele de rugăciune nepotrivite cu puterile omului: în primul avânt al înfierbântării, nevoitorul le împlinește câtăva vreme, luând, firește, aminte mai mult la cantitate decât la calitate; după care istovirea pricinuită de nevoița peste puteri îl silește treptat să o scurteze și să scurteze pravila. Și adeseori nevoitorii care fără dreaptă socotință își iau asupra-le o pravilă împovăratore trec de la pravila mult ostensicioasă drept la părăsirea oricărei pravile. După lăsarea pravilei, și chiar numai după scurtarea ei, asupra nevoitorului se

abate negreșit tulburarea. Din pricina tulburării, el începe să simtă o neorânduială sufletească. Din neorânduiala sufletească se naște trândăvia (akedia). Crescând în tărie, aceasta pricinuieste slăbănogire și zăpăceala, iar din lucrarea acestora nevoitorul lipsit de dreapta socotință se dedă vieții nelucrătoare, împrăstiată, cade cu nepăsare în păcatele cele mai grosolane. După ce ți-ai ales o pravilă de rugăciune pe potrivă puterilor și trebuinței tale sufletești, străduiește-te cu osârdie și fără de abatere s-o împlinești: acest lucru este de trebuință pentru păstrarea puterilor morale ale sufletului tău, așa cum e de trebuință pentru păstrarea puterilor trupești întrebuințarea îndestulătoare de fiecare zi, la anumite ceasuri, a unei hrane sănătoase. „Nu pentru părăsirea psalmilor ne va osândi Dumnezeu în ziua judecății Sale”, grăiește Sfântul Isaac Șirul, „nu pentru părăsirea rugăciunii, ci pentru intrarea dracilor în noi, care urmează părăsirii lor. Dracii, când află loc, intră și zăvorăsc ușile ochilor noștri: atunci plinesc cu voi, ca și cu niște unelte ale lor, în chip silnic și necurat, cu cea mai cruntă răzbunare, tot ce-i oprit de Dumnezeu. Și din pricina părăsirii a ceea ce este mic (a pravilei), pentru care omul se învrednicește de ocrotirea lui Hristos, ne facem supuși (dracilor), precum a scris un oarecare înțelept: „Cel ce nu își supune voia sa lui Dumnezeu, și-o va supune potrivnicului său”. Acestea

(pravilele), care ți se par mici, se fac pentru tine ziduri împotriva celor ce caută să ne robească. Săvârșirea acestora (pravilelor) înlăuntrul chiliei a fost rânduia în chip preaînțelept de așezătorii tipicului bisericesc, din descoperire de Sus, pentru păstrarea vieții noastre”.

Sursa: aparatorul.md

PĂRINTELE SPIRIDON

PLÂNSUL ȘI ZROBIREA INIMII

Plânsul că L-am supărat pe Dumnezeu a ajuns ceva foarte greu. Dimpotrivă plânsul că Dumnezeu ne-a supărat îl vedem foarte des.

Aproape întreaga cultură dramatică: literatură, poezie, muzică, teatru și film pregătește omul pentru plânsul greșit: plânsul fără Dumnezeu (dacă nu chiar plânsul împotriva lui Dumnezeu). Omul plânge că i s-a rănit orgoliul, ca un diavol căzut, că nu i s-au împlinit dorințele, de multe ori păcatele. Plânge împreună cu diavoli, intrând într-o stare bolnăvicioasă, plângându-și de milă și întunecându-se la suflet. Dar nu acesta este plânsul, nu, nu acesta! Cea de-a doua Fericire pare închisă omenirii.

Întreaga cultură, când e vorba de plâns, pune pe oameni pe un drum greșit, îi învață să-și plângă de milă, diavolul rulând un film și punând o muzică specifică care cufundă pe om în bezna tristeții deznădăjduite. Starea de iritare, întunecare,

deprimare și nemulțumire urmează plânsului greșit care alungă harul Duhului Sfânt. Cultura însăși urmărește formarea și prezentarea unor personalități puternice dar nu smerite și astfel totul este pus pe o cale greșită.

Dar tu nu face așa. Dacă ești insultat, umilit și trecut cu vederea să zici că așa ai făcut și tu: L-ai insultat, L-ai lăsat pe ultimul loc pe Dumnezeu, de nenumărate ori și ai pus înainte mâncarea și băutura, distracțiile și treburile tale. L-ai trecut cu vederea pe Dumnezeu cu mult mai mult decât te-au lăsat alții pe tine la coadă.

Dacă explici cuiva ceva și nu vrea să te asculte să zici așa: "Și Dumnezeu îmi tot explică ce trebuie să fac (prin preoți, Sfânta Scriptură și scrierile Sfinților Părinți) și eu nu vreau să ascult și mă încăpățânez a merge pe calea cea largă încă mai mult decât aceștia.

Dacă ești bolnav de ceva, să zici că așa ești și tu: o bubă rea și un cancer în trupul Bisericii. Nu-ți îndeplinești cum trebuie funcția rânduită, te revolți, aduni numai pentru tine, faci rău celor din jurul tău precum cancerul și infecția.

Dacă te părăsesc toți, să plângi așa: "Doamne, așa Te-am părăsit și eu de nenumărate ori și înmiiat mai mult decât aceștia am fost nerecunoscător aproape toată viața mea". Și așa, orice necaz să încerci să-l vezi în legătură cu datoriile tale neîmplinite față de Dumnezeu și față de aproapele.

Însă, zdrobirea inimii nu are numai aceste gânduri! Zdrobirea inimii este mai mult o durere a inimii. Inima strigă cuvintele rugăciunii, se zdrobește, nu creierul. Dacă aceste gânduri se transformă într-un sentiment, inima învie, se luminează, nu se simte împovărată de aceste gânduri decât dacă mintea încă este în creier.

Atunci când mintea este în inimă aproape orice cuvânt despre adevărurile credinței provoacă un ecou în inima omului. Chiar și numai rostirea unui singur cuvânt poate avea un ecou adânc, deosebit de bogat, în inima omului. Cuvintele sunt rostite în timp, dar ecoul se aude din veșnicie. Inima se face ecoul veșniciei.

Sursa: **Ieromonahul Spiridon, Zdrobirea inimii, calea către Împărăția lui Dumnezeu**, Editura Cartea Ortodoxă, 2019

P A T E R I C

PE DRUMUL SPRE CERURI AVEM TREI ÎNSOȚITORI

Era un mirean evlavios foarte la viața lui și a venit la Avva Pimen. S-a mai întâmplat să vină la bătrân și alți frați, cerând de la el să audă un cuvânt. Și zicea bătrânul mireanului celui credincios:

– Grăiește fraților un cuvânt.

Iar el se ruga, zicând:

– Iartă-mă, avva, eu ca să mă învăț am venit.

Și, silit fiind de bătrân, a zis: